

Μιά απ' τις πασχαλιάτικες διηγήσεις του Ευαγγελιστού Λουκά, το έπεισόδιο της Έμμαους, είναι απ' τις πιο χαριτωμένες, που έχουν γραφή μέσα στην παγκόσμια λογοτεχνία.

Νομίζει κανείς πως ακούει το ρυθμικό τους περπάτημα, καθώς δύο Μαθηταί του Κυρίου προχωρούν απ' τ' Ιεροσόλυμα προς το χωριουδάκι, τήν Έμμαους, που ήταν πάνω-κάτω δύο ώρες δρόμο απ' τήν πρωτεύουσα. Είναι τόσο άφωσιωμένοι στη συζήτησή τους, που καλά-καλά δεν πήραν είδηση, καθώς τους πλησίασε ένας άλλος Όδοιπόρος.

Η καρδιά τους ήταν βαρεία απ' τή λύπη, και τ' λόγια τους ήταν σκοτεινά. Ο Όδοιπόρος τους ρώτησε τί συμβαίνει και γιατί φαίνονται τόσο λυπημένοι, κι εκείνοι, ανυπόμονοι κι έννευρισμένοι απ' τή μεγάλη τους θλίψη, αντί ν' απαντήσουν στην έρώτησή Του, Τόν έρωτούν: "Μπα, σύ μόνον απ' όλους τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ δεν πήρες είδηση απ' όσα έγιναν εκεί αυτές τις ημέρες;" Εκείνος, κάλι, για νά τους δώσει τήν ευκαιρία νά Του ανοίξουν ακόμη περισσότερο τήν καρδιά τους, τους ρώτησε ξανά: "Τί πράγμα;" "Μά, για τόν Ίησού τόν Ναζωραϊό", Του απάντησαν πιο μαλακωμένοι. "Αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας προφήτης εξαιρετικός" "Ο,τι έλεγε και ο,τι έκανε είχε πολλή δύναμη και Τόν άκουε πρόθυμα και ο Θεός και ο λαός. Δεν έτυχε ν' ακούσης με πιο τρόπο οι άρχιερείς μας και οι άρχοντές μας Τόν κατέδικασαν σε θάνατο και Τόν σταύρωσαν; Εμείς, βέβαια, είχαμε μια έλπίδα, πως Αυτός θα ήταν ο Μεσσίας που θα έλευθερωνε τόν Ισραηλιτικό λαό απ' τή σκλαβιά της κατοχής. Η έλπίδα μας όμως άρχισε νά κλονίζεται, γιατί δεν φθάνει που έγιναν όλ' αυτά, αλλά σήμερα είναι τρεις μέρες από τότε, και ακόμα δεν είδαμε τίποτε, που ξανά νά μ' δίνη τό θάρρος μας. Και όχι μόνον αυτό, αλλά και κάτι γυναίκες του κύκλου μας μ'ς ξετρέλλαναν λέγοντας πως πήγαν πρωί-πρωί στό μνημείο και πως δεν βρήκαν τό σώμα Του στόν τάφο, αλλά είδαν μια όπτασία άγγέλων, που τους είπαν πως είναι ζωντανός! Μάλιστα μερικοί απ' τους δικούς μας πήγαν στόν τάφο Του και βρήκαν πως αυτά που είπαν οι γυναίκες ήσαν σωστά. Εκείνον όμως δεν τό είδαν" **¶¶**

Ο Όδοιπόρος, που ως έδώ τους άκουε με ύπομονή νά Του λένε τήν ιστορία τους, που ήταν ή δική Του ιστορία, τους έκοψε απότομα: "Βρέ ανόητοι και άργοκίνητοι" - τους είπε - "Τόσο δύσκολα πιστεύει ή καρδιά σας σε όλα όσα είπαν οι προφήτες; Δεν έπρεπε νά πάθη αυτά που έπαθε ο Χριστός, για ν' αρχίσει κατόπιν τή δοξασμένη Του ζωή; Και, ξεκινώντας απ' τους πιο παλιούς προφήτες, άρχισε νά τους εξηγή όλα όσα έγραφε για Αυτόν ή Αγία Γραφή.

Κουβεντιάζοντας έτσι, έφθασαν σιγά-σιγά στην πολίχνη όπου θα έμεναν. Εκείνος, όμως, προσποιήθηκε πως τραβούσε για κάποια άλλη, πιο μακρυνή πολιτεία. Όταν είδαν τότε πως θα έπρεπε νάποχωρισθούν από κοντά Του, λυπήθηκαν. Δεν ήθελαν νά παραδεχθούν πως τώρα, που ή καρδιά τους είχε απαλλαγεί απ' όλη τήν θλίψη που τήν βάραινε και ήταν ζεστή από χαρά και ένθουσιασμό για όσα είχαν ακούσει, έπρεπε νά φύγη μακριά τους; Γι' αυτό Τόν θερμο-

παρακάλεσαν νά μείνη εκείνη τή βραδυά στό φτωχικό τους και μ' ἐπιμονή Τόν πήραν στό σπίτι τους. Δέν ήταν σωστό, Τοῦ εἶπαν, νά φύγη νυχτιάτικα και νά περπατῆ μέσα στά σκοτάδια. Ἐκεῖνος, συγκινημένος ἀπ' τήν θερμότητα τῆς ἀγάπης τους, δέχθηκε νά μοιραθῆ τό φτωχικό δείπνο μαζί τους. Καθώς ὅμως κάθισε στό τραπέζι, κι Ἐκεῖνος πήρε τό ψωμί και τό εὐλόγησε, τότε, σάν ν' ἀνοιξαν ξαφνικά τά μάτια τους. Κατάλαβαν μέ Ποιόν μιλοῦσαν και Ποιόν εἶχαν μαζί τους. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀμέσως, μέ μιᾶς ἐγένετο ἀφαντος.

Πόση ήταν ἡ χαρά τῶν δύο Μαθητῶν, τό φαντάζεσθε μόνοι σας. Τό σπίτι τους πιά δέν τοῦς χωροῦσε. Τήν ἴδια ὥρα πετάχθηκαν ἔξω και τρέχοντας ἔφθασαν στά Ἱεροσόλυμα, γιά νά φέρουν και στούς ἄλλους τό χαρούμενο μήνυμα, νά τοῦς ποῦν πώς Ὁ Χριστός Ἀνέστη! Πώς Τόν εἶδαν, πώς Τόν ἀκουσαν, πώς συνωμίλησαν μαζί Του. Πῆγαν γιά νά μοιραθοῦν μαζί ~~πῶς~~ μέ τοῦς ἄλλους τή συγκίνησή τους και τή χαρά τους, πού μαζί μ' ἐκείνους τή μοιραζόμαστε κι ἔμεῖς.

Ἀλλά ὁ Κύριος, ὅπως πῆγε κοντά στούς δύο Μαθητάς, καθώς μιλοῦσαν γιά Κεῖνον, ἐτσι εἶναι ἕτοιμος νά ἔλθῃ και κοντά μας, ἂν οἱ συνομιλίαι μας εἶναι καλές και καθαρές. Ἄν οἱ κουβέντες πού κάνουμε μεταξύ μας δέν ἔχουν βρωμιές, ἀλλά εἶναι γεμάτες ἀγάπη και ἀνωτερότητα, τότε κι Ἐκεῖνος ἔρχεται κοντά μας. Καί τότε, ὅπως οἱ δύο Μαθηταί, θά αἰσθανώμαστε τήν καρδιά μας νά θερμαίνεται και νά φουσκώνει ἀπό συγκίνηση και χαρά. Ὁ Ἀναστάς θά εἶναι μαζί μας.

Ὁ Πατήρ Ἱερώνυμος